

Η ΑΝΑΙΡΕΣΗ, ΤΗΣ ΑΝΑΙΡΕΣΗΣ,... Ω ΑΝΑΙΡΕΣΗ!

της κ. Άννας Μπουρδάκου,
μέλους του Δ.Σ. της Π.Ε.Γ.

Ἡ ἑταιρία τοῦ «δούλου» πιστὴ στὸ καθήκον πρὸς τοὺς ὁπαδοὺς της δὲν σταματᾶ νὰ ἐτοιμάζει τὴν «πνευματικὴ τροφή». Ἡ συγκεκριμένη αὐτὴ «τροφή» προσφέρεται ἀποκλειστικῶς στοὺς ὁπαδοὺς καὶ ὄχι στὸ εὐρὸ κοινό. Εἶναι ἀπὸ τὶς «ἑσωτερικὲς Σκοπιές».

2008. «Σκοπιά» 15-10-08, σελ. 32: «*Εβραῖοι 11, 13-16. Ποια πόλη περιμένε ο Αβραάμ; Δεν ἐπρόκειτο γιὰ κατὰ γράμμα πόλη ἀλλὰ γιὰ συμβολικὴ. Ὁ Αβραάμ περιμένε τὴν «ουράνια Ἱερουσαλήμ» ἡ ὁποία ἀπαρτίζεται ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ καὶ τοὺς 144.000 συγκυβερνήτες του. Αὐτοὶ οἱ συγκυβερνήτες στὴν ουράνια δόξα τοὺς ἀναφέρονται ἐπίσης ὡς «ἡ ἀγία πόλη, ἡ Νέα Ἱερουσαλήμ». (Εβραῖοι 12: 12. Αποκάλυψη 14: 1, 21: 2). Ὁ Αβραάμ ἀπέβλεπε σὲ ζωὴ κάτω ἀπὸ τὴ διακυβέρνηση τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.*

Στὴν πρὸς Ἐβραῖοὺς ἐπιστολή, στὰ ὡς ἄνω ἐδάφια καθὼς καὶ στὸ ἐδάφιο Β' 22, μᾶς παρουσιάζεται ὁ θρίαμβος πάντων τῶν δικαίων πνευμάτων νὰ βρίσκονται στὴν «ἐπουράνιο Ἱερουσαλήμ καὶ εἰς μυριάδες ἀγγέλων...». Αὐτὸς εἶναι ὁ παράδεισος, αὐτὴ ἦταν ἡ ἐλπίδα ὄλων τῶν δικαίων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ ὄχι μόνο τῶν 144.000, αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ προσδοκία καὶ ὁ

προορισμὸς τῶν Χριστιανῶν· ἡ ἀγία πόλη ἢ ἐπουράνιος, ἢ ἄνω Ἱερουσαλήμ, ἢ νέα Ἱερουσαλήμ ἢ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, εἶναι ἡ αἰώνια ζωὴ πλησίον τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ. Δὲν ἀναφέρει ἡ Ἁγία Γραφή ὅτι θὰ ζήσει ὁ Αβραάμ καὶ οἱ ἄλλοι δίκαιοι στὴ γῆ, μαζὶ μὲ τὶς μυριάδες τῶν ἀγγέλων, γιὰ τὸ ἐδάφιο πού παραθέτει ἀναφέρει καὶ γιὰ μυριάδες ἀγγέλων. Ἐπίσης ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς στὸ εὐαγγέλιο τοῦ Ματθαίου, ἐδάφιο Η' 11, εἶναι σαφὴς ὅταν κηρύττει τὸν προορισμὸ τῶν δικαίων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης - «Σὰς λέγω δὲ ὅτι πολλοὶ θέλουσιν ἔλθειν ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν καὶ θέλουσι καθίσει μετὰ τοῦ Αβραάμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν».

Σελ. 32: «*Ποια ἦταν ἡ “χαρὰ πον εἶχε τεθεὶ μπροστὰ (στον Ἰησοῦ)”*» γιὰ τὴν ὁποία «*ὑπέμεινε ξύλο βασανισμοῦ*». Ἦταν ἡ χαρὰ του νὰ βλέπει τι θὰ ἐπιτελοῦσε ἡ διακονία του -πράγματα ὅπως ὁ ἁγιασμὸς τοῦ ονόματος του Ἰεχωβά, ἡ δικαίωση τῆς κυριαρχίας τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἀπολύτρωση τῆς ἀνθρώπινης οικογένειας ἀπὸ τὸ θάνατο. Ἐπίσης ὁ Ἰησοῦς **ἀπέβλεπε** στὴν **ανταμοιβή**, του νὰ **κυβερνήσει**¹ ὡς βασιλιάς καὶ νὰ **υπηρετή-**

1. Σ. Σ. Οἱ ὑπογραμμίσεις, δικές μας.

ἀκριβῶς ἢ μόνη διδασκαλία πού μπορεῖ σήμερα νὰ δώσει στὰ παιδιὰ μας μίαν ἀγωγὴ παράλληλα μ' ὅλα τὰ ἄλλα μαθήματα. Εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν μάθημα διαπλαστικὸ ἤθους καὶ ἀνθρώπινης προσωπικότητας.

Δὲν εἶναι ἀνόητοι οἱ ὑπόλοιποι εὐρωπαϊκοὶ λαοὶ πού τὸ διατηροῦν τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν καὶ τὸ ἐπαναφέρουν μετὰ

ἀπὸ δεκαετίες ἀθεϊσμοῦ. Ἐμεῖς θὰ πρέπει νὰ τὸ σεβασθοῦμε, νὰ τὸ διατηρήσουμε ἀπὸ σεβασμὸ κυρίως καὶ στοὺς νόμους μας καὶ στὴν παράδοσή μας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἀγάπη στὰ παιδιὰ μας, τὰ ὁποῖα ἀναζητοῦν «πηγὴν ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον».

Σὰς εὐχαριστῶ.

σει ως αρχιερέας προς όφελος της ανθρωπότητας».

Αναφέρει το ΙΒ' 2 τής πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆς «ἀποβλέποντες εἰς τὸν Ἰησοῦν τὸν ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν τῆς πίστεως, ὅστις ὑπὲρ τῆς χαρᾶς τῆς προκειμένης εἰς αὐτὸν ὑπέφερε σταυρὸν καταφρονήσας τὴν αἰσχύνην καὶ ἐκάθησεν ἐν δεξιᾷ τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ». Μὰς νουθετεῖ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος νὰ ἔχουμε σὰν πρότυπο τὸν Ἰησοῦ Χριστό, ὁ ὁποῖος καὶ πίστη μὰς δίνει, ἀλλὰ καὶ μὰς βοηθάει νὰ τὴν ἀυξάνουμε καὶ νὰ τὴν κάνουμε τέλεια. Βλέπομε τὸν Ἰησοῦ, ὁ ὁποῖος ἐνώ εἶχε στή διάθεσή Του τὴν χαρὰ, τὴν ἄφησε καὶ ὑπέμεινε γιὰ ἐμὰς τὸν σταυρὸ, καταφρονώντας τὴν αἰσχύνην, τὴν περιφρόνηση, τὴν κακὴ γνώμη, πού εἶχαν οἱ ἄνθρωποι γιὰ τὸν σταυρικὸ θάνατο. Μὲ ἀγάπη ὑπέφερε ὅλο τὸ μαρτύριο, ὥστε νὰ ἀνεβάσει τὴν ἀνθρώπινη φύση στὰ δεξιὰ τοῦ Πατρὸς. Εἶναι τελείως διαφορετικὸ τὸ νόημα στὸ ὁποῖο ὁδηγεῖ ὁ «δούλος» τοὺς ὀπαδοὺς του ἀπὸ αὐτὸ τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Λέει ἡ «Σκοπιὰ», ὅτι ὁ «Ἰησοῦς ἀπέβλεπε στὴν ἀνταμοιβή του νὰ κυβερνήσει ὡς βασιλιάς καὶ συνεχίζοντας γράφει, νὰ ὑπηρετήσῃ ὡς Ἀρχιερέας πρὸς ὄφελος τῆς ἀνθρωπότητας. Ἀλλὰ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς βασιλιάς γεννήθηκε (Ματθ. ἐδάφιο Β' 2). Ὁ προφήτης Ζαχαρίας στὸ ἐδάφιο Θ' 9 προφητεύει: «Χαῖρε σφόδρα θύγατερ Σιών... ἰδοὺ ὁ Βασιλεὺς σου ἔρχεται πρὸς σέ, αὐτὸς εἶναι δίκαιος καὶ σώζων, πραῦς, καὶ κατῆμενος ἐπὶ ὄνου, καὶ ἐπὶ πάλου υἱοῦ ὑπόζυγιου». Τὸ ἴδιο διαβάζομε καὶ στὸ ἐδάφιο Ματθ. ΚΑ' 4, 5. Καὶ ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης γράφει στὸ ἐδάφιο ΙΒ' 13, 15: «Τὴν ἐπαύριον ὄχλος πολὺς... ἔκραζον Ὡσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ».

Ἡ «Σκοπιὰ» ὅμως μὰς παρουσιάζει ἕναν Ἰησοῦ Χριστὸ ἰδιοτελεῖ, ὁ ὁποῖος ἀποβλέποντας σὲ προσωπικὰ ὀφέλη καὶ περιμένοντας τὴν ἀνταμοιβή του θυσιάζεται.

Σὲ ἕνα τέτοιο «χριστὸ» καλεῖ τοὺς ὀπαδοὺς νὰ πιστεύσουν ἢ «Σκοπιὰ». Δὲν εἶναι βεβαίως αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς τῆς Ἁγίας Γραφῆς, μαζὶ μὲ τὸν ὁποῖο ἔζησαν οἱ ἀπόστολοι καὶ δίδαξαν καὶ θυσιάστηκαν γιὰ τὴν ἀκολουθήσασιν, αὐτὸν πού Ἐκεῖνος ἐχάραξε. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐκούσια θυσίασε τὸν ἑαυτὸν Του, ἀπὸ ἀγάπη εἰσηλθε σὲ ἕνα ἄλλο πού δὲν τοῦ ἄρμοζε, στὸν ἄλλο πόνου, τῆς αἰσχύνης, τοῦ θανάτου. Εἶχε δεδομένη τὴν προκειμένη χαρὰ. Εἶχε τὴν προαιώνια δόξα ὡς Θεός, αὐτὴ δὲν Του ἀφαιρέθηκε ποτέ. Καὶ ὁ σταυρὸς Του ἦταν ἡ «δόξα» Του, πού συνεχίστηκε ἔπειτα μὲ τὸν θάνατο Του καὶ μετὰ τὸν θάνατο, ἢ ἀνάσταση, μὲ κορυφαία στιγμή τὴν ἐνδοξη ἀνάληψή Του. Αὐτὸς εἶναι ὁ Ἰησοῦς τῶν Χριστιανῶν ὁ γεμάτος ἀγάπη, ἢ ἴδια ἢ Ἀγάπη.

2008. «ΕΥΠΙΝΑ» Οκτώβριος 2008, σελ. 24: «Ὁ Θεὸς εἶναι Πνεῦμα... αὐτὴ ἡ δήλωση ἀποκαλύπτει μιὰ βασικὴ ἀλήθεια γιὰ τὴ μορφή ἢ ἀλλιῶς τὴ φύση τοῦ Θεοῦ -αὐτὸς εἶναι πνεῦμα. (Ἰωάννης 4: 19-24). Ὡστόσο, ὁ Θεὸς περιγράφεται σὲ τὴν Γραφὴ ὡς ξεχωριστὸ ἄτομο. Τὸ ὄνομά του εἶναι Ἰεχωβά (Ψαλμὸς 83: 18). Ὁρισμένοι ἀναγνώστες τῆς Γραφῆς λένε ὅτι βρίσκονται σὲ σύγχυση ἀναφορικὰ μὲ τὴν φύση τοῦ Θεοῦ. Εφόσον ὁ Θεὸς εἶναι ἀόρατο πνεῦμα καὶ ὄχι υλικὸ ὄν, γιὰ τὴν ὑπάρχον περικοπὴ σὲ τὴν Γραφὴ οἱ ὁποῖες μιλοῦν γιὰ τὸν Θεὸ **σαν** νὰ ἔχει μάτια, ἀφτιά, μύτη, καρδιά, βραχίονες, χέρια, δάκτυλα καὶ πόδια; Οἱ λόγιοι ἀποκαλοῦν τέτοιους ὀρους ἀνθρωπομορφικοὺς, λέξη πού σημαίνει ὅτι κάτι περιγράφεται ἢ γίνε-ται ἀντιληπτό μὲ μορφή καὶ ιδιότητες ἀνθρώπου... Αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ θεωροῦμε τέτοιους ὀρους, κυριολεκτικοὺς, ὅπως ἀκριβῶς δὲν θεωροῦμε κυριολεκτικὲς ἀναφορὲς πού κάνει ἡ Γραφὴ στὸν Θεὸ ὡς “βράχο”, “ἥλιο” καὶ “ασπίδα”».

Μὲ ἐκπληξὴ διαβάσαμε τὸ ὡς ἄνω κείμενο τοῦ «δούλου». Εἶναι μιὰ **νέα διδα-**

σκαλία, «νέο φῶς», γιατί ἡ «Σκοπιά» ἔως τώρα κήρυττε τελείως διαφορετικὴ διδαχὴ γιὰ τὴ φύση τοῦ Θεοῦ. Στὸ βιβλίο της «Μπορεῖτε...» ἀναπτύσσει τὴν παλαιὰ διδαχὴ της:

1982 & 1993. «Μπορεῖτε νὰ ζεῖτε...» σελ. 36: «Ἐνῶ οἱ περισσότεροὶ λένε ὅτι πιστεύουν στὸν Θεό, πολλοὶ δὲν τον θεωροῦν σαν πραγματικὸ πρόσωπο. Εἶναι; Ὅπως καταλαβαίνουμε ἐκεῖ που ὑπάρχει νοημοσύνη ὑπάρχει καὶ διάνοια. Καὶ ξέρουμε ὅτι ἐκεῖ που ὑπάρχει διάνοια ὑπάρχει ἐγκέφαλος **σ' ἓνα σῶμα συγκεκριμένου σχήματος**. Γι' αὐτὸ ἡ μεγάλη διάνοια που εἶναι υπεύθυνη γιὰ ὅλη τὴ δημιουργία ἀνήκει στὴ μεγάλη προσωπικότητα, τὸν Παντοδύναμο Θεό. Ἄν καὶ δὲν ἔχει υλικὸ σῶμα, ἔχει πνευματικὸ. Ἐνα πνευματικὸ πρόσωπο ἔχει σῶμα; Ναι, γιατί ἡ Βίβλος λέει: "Εἶναι σῶμα ζωϊκόν καὶ εἶναι σῶμα πνευματικόν" Ἀ' Κορινθίους ΙΕ' 44. Ἰωάννης Δ' 24».

Αὐτὴ ἡ διδασκαλία, ἡ παλαιὰ πλέον, ἔδινε καὶ ἐδάφια γιὰ νὰ στηρίξει τὸ κήρυγμά της καὶ Γραφικά. Ὅμως τὸ ἐδάφιο Ἀ' Κορινθίους ΙΕ' 44, πού ἐπικαλεῖται, ὁμιλεῖ γιὰ τὴν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν καὶ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ σαρκικοῦ σῶματος σὲ πνευματικὸ. Δὲν ἀναφέρει τίποτα γιὰ τὴν φύση τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀπορία γιὰ αὐτὴ τὴν παλαιὰ διδαχὴ εἶναι, πῶς ὁ «δοῦλος» γνωρίζει καὶ τὸ συγκεκριμένο σχῆμα αὐτοῦ τοῦ σῶματος; Ἔτσι, ἡ νέα ἔλλαμψη φωτὸς ἀναιρεῖ τὴν προηγουμένη.

Συνεχίζοντας, ἡ «Σκοπιά» ἐρωτᾷ: «Ἐχει Γένος ὁ Θεός;» καὶ ἡ ἀπάντηση εἶναι: «Ὅπως ἀκριβῶς δὲν πρέπει νὰ κατανοοῦμε κυριολεκτικὰ τὰ ἀνθρώπινα χαρακτηριστικά που ἀποδίδονται στὸ Θεό, ἔτσι καὶ ἡ χρῆση ἀρσενικοῦ γένους γιὰ τὴν περιγραφή τοῦ Θεοῦ δὲν πρέπει νὰ θεωρεῖται κυριολεκτικὴ... Ἡ χρῆση τοῦ χαρακτηρισμοῦ "Πατέρας" στὴ Γραφή μας βοηθᾷ νὰ κατανοήσουμε ὅτι ὁ Δημιουργὸς μας μπορεῖ νὰ παραλληλιστεῖ με ἓνα στοργικὸ καὶ συμπνευματικὸ ἀνθρώπινο Πατέρα... ἡ Γραφή υποδηλώνει

πὼς ἐκεῖνοι που καλοῦνται νὰ εἶναι συγκληρονόμοι με τὸν Χριστό... δὲν ἀναμένουν νὰ διατηρήσουν τὸ ἀνθρώπινο φύλο τους ὡς νὰ δοξαστοῦν ὡς πνευματικοὶ γιοὶ τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος τους υπενθύμισε ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀρσενικὸ οὔτε θηλυκὸ στις τάξεις τους ὅταν γίνονται δοξασμένοι γιοὶ τοῦ Θεοῦ...», Γαλάτες 3: 26, 28».

Ἡ ἔταιρία ἀποδεικνύει πάλι τὴν προχειρότητα μετὰ τὴν ὁποία χρησιμοποιοῦ τὴν Ἁγία Γραφή, ἐρμηνεύοντας τὰ ἐδάφια ἀνάλογα μετὰ ἐκεῖνο πού θέλει νὰ κηρύξει στοὺς ὁπαδοὺς της, ἀδιαφορώντας γιὰ τὴν κακοποίησιν τοῦ ἱεροῦ κειμένου. Ὁ «δοῦλος» ἀσεβεῖ. Ἡ «νέα ἀποκάλυψη!» Ὁ Θεὸς δὲν ἔχει φύλο. Ἀκόμη, παρουσιάζει καὶ τοὺς συγκληρονόμους τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ (144.000) νὰ ἔχουν πληροφορηθεῖ ἀπὸ τὸν ἀπόστολο Παῦλο, ὅτι στὴν οὐράνια δόξα τους σὰν γιοὶ τοῦ Θεοῦ δὲν θὰ ἔχουν ἀνθρώπινο φύλο, καὶ παρῆρθετε ἀπὸ τὴν Πρὸς Γαλάτας τὰ ἐδάφια Γ' 25, 28 μετὰ νόημα ξένο πρὸς τὴν Γραφή.

Διαβάζουμε στὴν Πρὸς Γαλάτας Γ' ἐδάφια 26, 28: «Διότι πάντες εἴσθε υἱοὶ Θεοῦ διὰ τῆς πίστεως, τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ἐπειδὴ ὅσοι ἐβαπτίσθητε εἰς Χριστόν, Χριστόν ἐνεδύθητε. Δὲν εἶναι δοῦλος οὐδὲ ἐλεύθερος δὲν εἶναι ἄρσεν καὶ θῆλυ, διότι πάντες σεῖς εἴσθε εἰς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ». Τὸ μήνυμα τῆς ἔταιρίας τὸ ὁποῖο ἀπευθύνει συνεχῶς, δὲν εἶναι τὸ φύλο τοῦ Θεοῦ -ἂν εἶναι δυνατόν- οὔτε τὸ φύλο τῶν 144.000, ἀλλὰ ὅτι μόνον αὐτοὶ οἱ 144.000 εἶναι οἱ δοξασμένοι πνευματικοὶ γιοὶ τοῦ Θεοῦ, ὥστε νὰ ἐνισχύεται συνεχῶς ἡ ἐξάρτησις, πού θέλει νὰ ἔχουν οἱ ὄχλοι ἀπὸ τὸν «πιστὸ καὶ φρόνιμο δοῦλο», ἀπὸ τὸν ὁποῖο καὶ περιμένουν τὴν σωτηρία.

Ὅμως εἶδαμε ὅτι στὴν Πρὸς Γαλάτας ἐπιστολὴ (ἐδάφια Γ' 26, 28) ὁ ἀπόστολος ἀναφέρεται σὲ ὅσους «ἐβαπτίσθησαν εἰς Χριστόν», μετὰ τῶν ὁποίων δὲν ὑπάρχει καμία διάκρισις, γιατί πάντες εἶναι «εἰς ἐν Χριστῷ».

Αλλά, στο σύντομο χρονικό διάστημα από τις 8-10-08, στο «ΕΥΠΙΝΑ» έως την 1-2-09 στη «Σκοπιά» ο «δούλος» δέχεται καινούργιες «αλήθειες». Διέγραψε την «αλήθεια» της 8-10-08 του «ΕΥΠΙΝΑ» και επιστρέφει στην παλαιά, του 1982-93, που δίδασκε από το «Μπορείτε...». Το νέο αυτό «φῶς» απευθύνεται σε όλους, δὲν προέρχεται ἀπὸ κάποια «ἑσωτερικὴ Σκοπιά».

2009. «Σκοπιά» 1-2-09: «Ο ΙΗΣΟΥΣ δεν αναφέρθηκε ποτέ στον Θεό σαν να επρόκειτο για κάποια αφηρημένη δύναμη... Είναι αλήθεια ότι “κανένας άνθρωπος δεν έχει δει ποτέ τον Θεό” και ότι ο Θεός “είναι Πνεύμα”. (Ιωάννης 1: 18. 4: 24). Αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι ο Θεός δεν έχει κανενός είδους σώμα ή καμιά μορφή. Η Αγία Γραφή μας λέει: “Αν υπάρχει φυσικό σώμα, υπάρχει και πνευματικό”. (1 Κορινθίους 15: 44). Έχει, λοιπόν ο Θεός πνευματικό σώμα; Ναι. Όταν ο Ιησούς αναστήθηκε, “μπήκε... στον ίδιο τον ουρανό, για να εμφανιστεί τώρα μπροστά στο πρόσωπο του Θεού, για εμάς”. (Εβραίους 9: 24). Αυτό μας διδάσκει σημαντικά στοιχεία για τον Θεό. Πρώτον, έχει τόπο κατοίκησης. Δεύτερον, είναι Πρόσωπο, όχι απλώς μια απροσδιόριστη δύναμη που κατοικεί παντού.

Εξήλθα από τον Πατέρα και έχω έρθει στον κόσμο. Και πάλι, αφήνω τον κόσμο και πηγαίνω στον Πατέρα (Ιωάννης 16: 28). Ο Ιησούς πίστευε ότι ο Θεός είναι πραγματικό Πρόσωπο που ζει, σε συγκεκριμένο μέρος».

Διαβάζοντας την «Σκοπιά» της 1-2-09 παρατηρούμε ακριβώς την επανάληψη από το «Μπορείτε...» του 1982. Ποιά είναι ή αιτία που προκάλεσε πάλι αυτή την αλλαγή σε τόσο σύντομο χρόνο; Πάλι περιορίζει τον Θεό Πατέρα σε ένα συγκεκριμένο τόπο, αφού μάς λέει ότι ο Θεός έχει τόπο κατοίκησης. Αποτέλεσμα του περιορισμού του Θεού είναι ή άρνηση της πανταχού παρουσίας Του. Την οποία (πανταχού παρου-

σία) αρνείται κατηγορηματικά ή «Σκοπιά». Όσον αφορά στην φύση του Θεού, δίνει ξανά το ἐδάφιο ἀπὸ τὴν Α' Πρὸς Κορινθίους ἐπιστολή (ἐδάφιο ΙΕ' 44), τὸ ὁποῖο διαβάζομε ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή, «σπείρεται σῶμα ζωϊκὸν (σῶμα «φυσικὸ» στὴ «Μετάφραση Νέου Κόσμου»), ἀνίσταται σῶμα πνευματικόν. Εἶναι σῶμα ζωϊκὸν καὶ εἶναι σῶμα πνευματικόν». Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὅμως στὸ ἐδάφιο 35, θέτει μία ἐρῶτηση πού ἴσως θὰ ἔθετε κάποιος: «ἀλλὰ θέλει τις εἰπεῖν. Πῶς ἀνασταίνονται οἱ νεκροί; Καὶ με ποῖον σῶμα ἔρχονται;». Ἄρα, στὸ ἐδάφιο 44 πρόκειται γιὰ ἀνάσταση τῶν νεκρῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἀναφέρθηκε καὶ προηγουμένως. Σὲ τί λοιπὸν ἀφορᾷ τὸ ἐδάφιο αὐτὸ τὴν φύση τοῦ Θεοῦ;

Τί εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο θέλει νὰ κηρύξει ἡ Σκοπιά; Μήπως ὅτι ὁ Θεὸς ἔχει σῶμα ζωϊκὸ τὸ ὁποῖο ἀπέθανε καὶ κατόπιν ἀναστήθηκε ὡς πνευματικὸ; Γιατί τὸ μήνυμα τῆς Ἁγίας Γραφῆς στὴν Α' Πρὸς Κορινθίους ἐπιστολή, ἐδάφιο ΙΕ' 44, τὸ ὁποῖο δίνει ὁ «δούλος», εἶναι αὐτό. Ἐξομοιώνει δηλαδὴ ἡ «Σκοπιά» τὸν ἄκτιστο Θεό, τὸν Δημιουργὸ τῶν πάντων, μετὴν κτιστὴ πραγματικότητα, τὸν ἄνθρωπο;

Τί κατανοοῦν οἱ «μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά», ἀπὸ αὐτὴν τὴ διδασκαλία, γιὰ τὴν φύση τοῦ Θεοῦ; Ποιὰ εἶναι τελικὰ αὐτὴ ἡ φύση, τὴν ὁποία καλοῦνται νὰ κηρύξουν στὰ σπίτια κάνοντας τὸ περίφημο «ἔργο»;

Ἐχουν ἀναλογιστεῖ οἱ ἀδελφοί μας αὐτοί, ὅταν ἀσκοῦν τὴν «ἀγνὴ λατρεία» (γιὰ τὸν «δούλο»), γιὰ ποιὰ ἀπὸ ὅλες τὶς διδασκαλίες τῆς ἑταιρίας, σχετικὰ μετὴ φύση τοῦ Θεοῦ μιλοῦν; Θέλει ὁ Θεὸς νὰ διδάσκονται ψευδεῖς διδασκαλίες στὸ ὄνομά του;

Ἐρωτήματα θέτομε, μετὰ ἀγάπη πρὸς τοὺς ἀδελφούς μας. Ἴσως ἴδουν τὰ ἀδιέξοδα στὰ ὁποία ὁδηγοῦνται ἀπὸ τὸν «δούλο» καὶ θελήσουν νὰ ἐλευθερωθοῦν ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς δουλείας.